

Šíp (1170 m.n.m.)

06. máj 2017

Dnešná túra nás zavedie do menej známej časti Slovenska do Šípskej Fatry s najvyšším bodom v nadmorskej výške 1170 m n. m., ktorý dosahuje samotný Šíp. Územie patrí do Národného parku Malá Fatra. Vydávame sa teda v počte 42 turistov na putovanie. Šípska Fatra to je spojenie Malej a Veľkej Fatry. Rozprestiera sa na území okresov Dolný Kubín a Ružomberok. Rozdeľuje ju rieka Váh na úseku medzi Šútovom a Ľubochňou. Rozdeľujeme sa na dve skupiny – jedna ide po trase zo Stankovian na Podšíp a nazad. Pre nás – druhú skupinu východiskovým bodom je podhorská dedinka na území okresu Dolný Kubín – Žaškov. (480 m. n. m.). Vystupujeme z autobusu a ideme hore dedinou, kde zhruba v polovici odbočujeme cez hospodársky dvor hore kopcom po žltej značke. Vchádzame na rozsiahle lúky a pasienky a prechodom cez rozbahnený potôčik vstupujeme do lesa. Tvoria ho zväčša buky a jedle. Je príjemne pod mrakom, rosa na tráve nám zmáča hned v úvode topánky. Pokračujeme lesom strmo nahor a po vyše hodine neprestajného stúpania prichádzame do Žaškovského sedla (720 m n. m.). Tu si urobíme prvú prestávku, vyzliekame bundy, lebo stúpanie dalo zabráť a je nám teplo. Zo sedla je dobrý výhľad na juhu týčiacu sa Kopu. Zhadzujeme z chrbtov zaťaž ešte plných vakov, vyberáme termosky s čajom, či vodu na doplnenie zásob tekutín a osvieženie. Po krátkom oddychu pokračujeme opäť strmo nahor a prekračujeme hranice Národnej prírodnej rezervácie Šíp. Trasa ide striedavo chvíľu nadol, potom prudko nahor a strmost' chodníka sa neznižuje ani v bukovom lese. Medzi bukmi vidíme veľa roztrúsených skalných veží rôznych tvarov a pod nohami neskutočné množstvo pestrofarebných kvetov. Už len niekoľko výškových metrov a po hrebeni sa dostávame k samotnému vrcholu rozložitého skalného vrchu Šíp s nadmorskou výškou 1170 m . Vypína sa nad sútokom riek Orava a Váh v pohorí Veľká Fatra. Vytvára krajinnú dominantu celého sútoku oboch riek. Zo samotného vrcholu sa možno kochať polkruhovým pohľadom od východu na majestátny Choč – na údolí Váhu, cez Kopu až po Zadný Šíp (1143 m n. m.) na západe, na ktorom je vztýčený vysoký drevený kríž. Cesta nahor bola lemovaná množstvom nádherných jarných kvetov. V skalách kvitli chránené kašky holé, fialkové poniklece, v tráve trónil vzácny horec. Tu na Šípe urobíme druhú prestávku, lebo výhľady sú tak úchvatné, že nútia zastaviť sa. Vykuklo slnko a všade okolo bolo príjemne. Pofotíme krajinu, občerstvíme sa, zajeme a po oddychu pokračujeme ďalej chodníkom po hrebeni na Zadný Šíp. Pohľad z neho stojac jednou nohou na Orave, druhou na Liptove, je fantastický. Konečne sa otvára výhľad aj na sever s dominantným Veľkým Rozsutcom a Stohom. Zostupujem nadol, tento úsek je značne prudký, vlhký terén pokrytý veľkým nánosom popadaného lístia z lanskej jesene, roztrúsené skaly, to všetko nás nabáda k veľkej opatrnosti. Prekvapil nás chvílkový dážď, a kým sme stačili nahodiť pršiplášte, či zapnúť bundy, bolo po ňom. Spomaľujeme v tempe, dávame pozor, opatrne kladíme nohy, lebo v blatistom teréne sa šmýka. Za krátko sa ocitáme na rozsiahlom horskom pasienku, na ktorom stojí malebná osada Podšíp, so zachovalými horalskými drevenicami, kde sa zastavil čas. Zastavujeme sa aj my, obzeráme drevenice, debatujeme o tom, ako tu asi ľudia žili. Obzeráme sa dozadu, kde nad drevenicami vyčnieva masív Šípu, posiaty množstvom bielych skál. Na lúke sa otvára neskutočne krásny pohľad na Stoh a v opare hmly Veľký Rozsutec. Podarilo sa nám všetko zachytiť fotoaparátom, lebo nádherné okamihy v takýchto horách netrvajú dlho. Od roku 1980 je celé územie Šípu s rozlohou 302 ha chránené ako národná prírodná rezervácia. Hlavným dôvodom pre vyhlásenie bol výskyt vzácných druhov kvetov a živočíchov, ktoré sa vyskytujú práve v tejto lokalite. Na priedomí drevenice posedíme, bolo tu príjemne, ani sa nám odtiaľto nechcelo odísť, ale všetko, aj to pekné má svoj koniec. Ešte posledný pohľad a schádzame strmo nadol do Stankovian. Aby to bolo zakončené ako sa patrí, predsa sme museli opäť vybrať pršiplášte, lebo dážď začal padať rýchlo. Pridáme do kroku a sme v dedine, kde nás víta prvá skupina. Prestávka v podobe studeného pivka a oddychu na tele i duši po náročnej túre, padla vhod. Ešte spoločné foto s klubovou vlajkou a nastupujeme do autobusu a vraciame sa domov. Túlanie musíme opäť pozitívne hodnotiť a zároveň uznať, že bolo vzhľadom na rozmanitosť počasia, vydarené. Krásne zákutia, staré usadlosti, opustené drevenice na Podšípe, lesy striedajúce sa s lúkami a z toho všetkého prameniaci pokoj, ticho ako balzam na dušu. To je príroda okolia Šípu, hrdo týčiace sa skaly a v nich nádherná flóra, lúky a pasienky pod ním. Všetko dokonalá súhra. Boli sme tam a všetko to krásne s nami odchádzalo v spomienkach domov.

Ľudmila Foltánová